

Ако би гора думала
 Не би я сѣкли дървари,
 Не би я пасли овчаре,
 Не би тя крила хайдути
 Подъ своя бука зелена.

Още пиленце пѣше,
 Ето че иде дружина;
 Кара-Танасъ я водѣше,
 Иванчо байракъ носѣше —
 Дълги имъ пушки на рамо,
 Златенъ ятаганъ на поясъ,
 Отъ чисто злато паласки
 И чифте пѣстри пищови —
 Не можешъ да ги познаешъ,
 Кой имъ е юнакъ войвода!

Янка си отри сълзигъ,
 Па ми се викна провикна:

— Горо ле, горо зелена!
 Я развий листе широко,
 Изкарай клоне високо,
 Направи сѣнка дебела,
 Че имамъ братецъ хайдутинъ
 Изъ твойтъ сѣнки да ходи,
 Отборъ юнаци да води,
 Да сече наши душмани
 И цариградски султани!

На много мѣста пѣвецътъ бивалъ прѣкжсванъ, твърдѣ често по нѣкоя и друга чаша изгърмявала въ тавана, и още по-често се жбили на тирана наелектризиранитѣ хжшлаци. Пѣта пѣсенъта на Янка отъ обикновенъ селски бардъ и при обикновенни обстоятелства, тя буди спомени за свѣтли борби и за свободно